ADAM BLADE

Canavar Peşinde

KAR CANAVARI

NANUK

Canavar Peşinde

Avantia'yı korumakta olan altı canavar var: Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos. Bu canavarlar, Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle, bir zamanlar koruduklari toprakları yerle bir etmeye başladılar.

Tom'un yeni görevi, Kar Canavarı Nanuk'u serbest bırakmak. Dondurucu soğuğa rağmen bunu başarabilecek mi?

Serinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ateş Ejderhası Ferno
- Deniz Yılanı Sepron
- At Adam Tagus
- Dağ Trolü Arkta
- Alev Kuşu Epos

9 yaş ve üstü

5.00 TL

ISBN 978-975-999-512-6

9 789759 995126

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

1. Baskı. Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 5
Kar Canavarı Nanuk

Beast Quest
NANOOK
The Snow Monster
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-512-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Working Partners Limited, 2007
© İllüstrasyonlar: Orchard Books 2007
© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2007
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Yasemin Büte
Çeviren: Bahar Ulukan Şentürk
Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

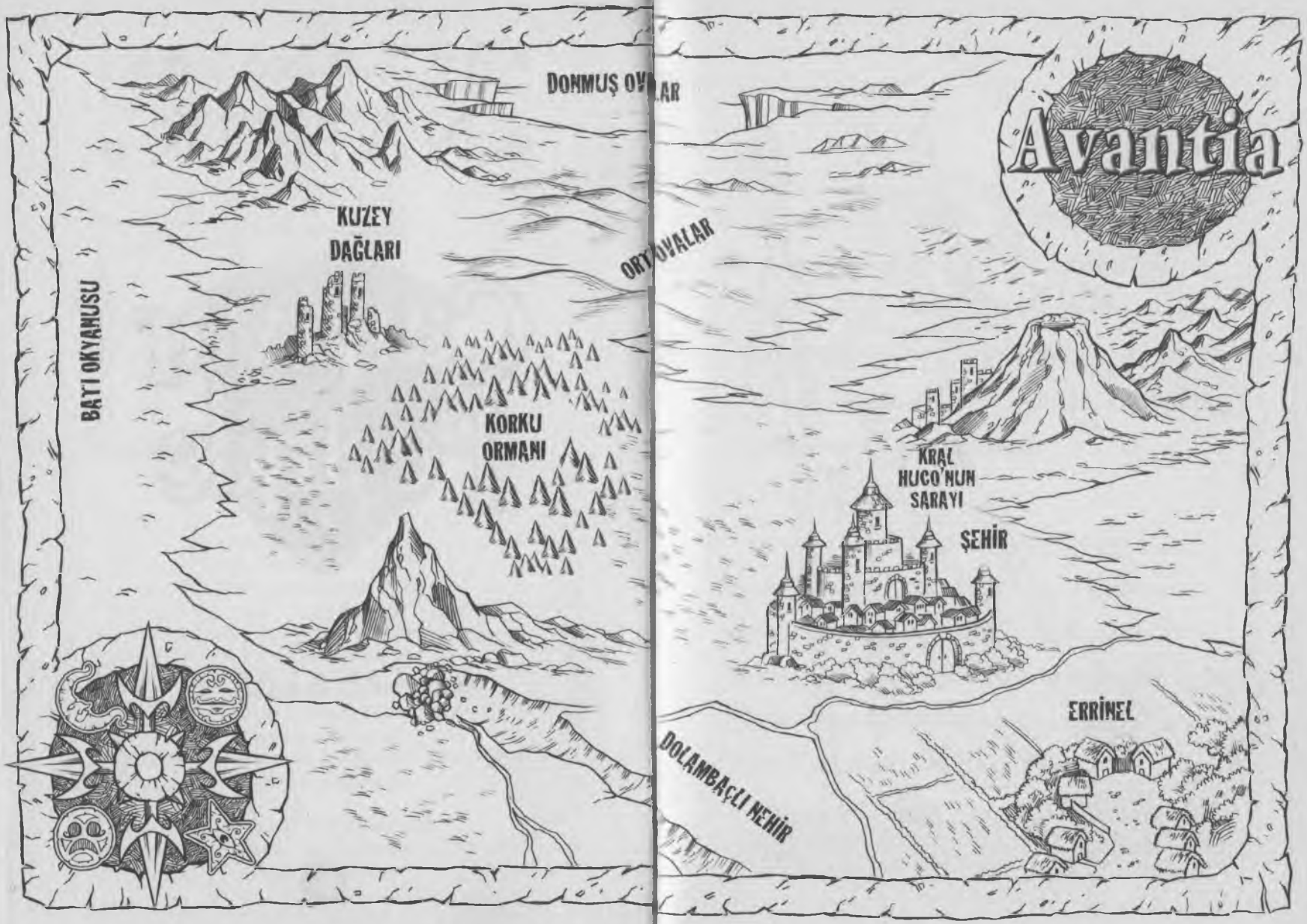
Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

KAR CANAVARI

NANUK

ADAM BLADE

Avantia
DONMUŞ OVALAR
KUZEY DAĞLARI
ORTA OVALAR
BATI OKYANUSU
KORKU ORMANI
KRAL HUCO'NUN SARAYI
ŞEHİR
ERRİNEL
DOLAMBAÇLI NEHİR

Avantia Krallığı'na hoş geldin. Benim ismim Aduro, Kral Hugo'nun sarayında yaşayan iyi bir büyücüyüm. Aramıza zor bir zamanda katıldın. Sana açıklamama izin ver...

Antik Yazıtlar'da, barış içindeki krallığımızı bir tehlikenin beklediği yazılı.

İşte o gün geldi.

Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle altı Canavar, yani ateş ejderhası, deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ortaya çıktılar. Bu Canavarlar, bir zamanlar korudukları toprakları şimdi yerle bir ediyorlar.

Avantia, şu anda büyük bir tehlike içinde.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir

kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı. Bir erkek çocuğunun Canavarları lanetin etkisinden çıkarıp, krallığı kurtaracak bir maceraya atılacağı yazıyor.

Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, zamanın artık gelmiş olduğu ...

Genç kahramanımızın bu maceraya girişecek cesareti ve yüreği olsun diye dua ediyoruz. Olan biteni izleyip beklerken bize katılacak mısın?

Avantia seni saygıyla selamlar,

Aduro

GİRİŞ

Albin, buzla kaplı arazinin üstünde bir futbol topunun ardından koşuyordu. Vücudundaki dikişlerin sızlaması umurunda değildi. Daha hızlı koşmak istiyordu, hep daha hızlı...

Takımı bir sayı gerideydi ve hava kararıyordu. Kısa bir süre sonra herkes akşam yemeği için göçebe kampına geri dönecek ve oyun sona erecekti. Albin'in tek istediği, karşı takımla berabere kalmalarıydı. Ah, bir gol atabilseydi keşke...

Kaleciden bir saniye önce topa yetişerek hızla vurdu. Top, etrafa kar sıçratarak boş kaleye doğru uçtu.

"Yaşasın!" diye bağırdı Albin, takım arkadaşları da neşeyle bağırarak onun etrafını sardılar.

"Topu getirme sırası sende," dedi kaleci asık bir suratla. Golü yediği için bozulmuştu!

Kalenin bulunduğu yerde topu tutacak bir ağ yoktu ve Albin'in hızla vurduğu top, buzlu arazinin ötesindeki kar tepeciklerinin ardında kaybolmuştu.

"Dikkatli ol," dedi başka bir çocuk. "Yaşlılar kar tepelerinin etrafında kar panterleri gördüklerini söylüyorlar."

"Elbette olurum," dedi Albin gülümseyerek.

Hayatı boyunca Avantia'nın buzlarla kaplı kuzey bölgesinde yaşamıştı ve araziyi avucunun içi gibi biliyordu. Buzlu araziler, donmuş deniz ve göl, kar tepeleri ve ailesiyle yaşadıkları göçebe kampı, onun

en iyi bildiği yerlerdi. "Korkulacak bir şey yok!" diye düşündü.

Buzlu arazinin sonuna kadar koşup, bir kar tepesine tırmandı. Tepenin üstünden akşam ışığında pırıl pırıl parlayan bembeyaz bir alan görünüyordu sadece. Albin, batmakta olan güneşin ışıklarından korunmak için elini gözlerine siper etti ama topun nereye düştüğünü bir türlü göremiyordu. Uzaktan gelen seslerden, arkadaşlarının güle oynaya kampa doğru gittiklerini anlamıştı.

Tepenin öteki yanından aşağı kayarak kar tepelerinin arasındaki dar, buzlu bir patikaya girdi. Topu bulmuştu ama onun patlamış olduğunu fark etti. Şaşkınlık içinde dümdüz olmuş topa bakıyordu. Top nasıl bu hale gelmişti?

Ardından garip bir ses duydu. Tıpkı bir çan sesine benzeyen, tiz bir çınlamaydı duyduğu.

Albin başını eğmiş topa bakarken, üstüne dev bir gölge düştü.

Çocuk, aniden korkuya kapılarak başını yukarı kaldırdı.

Onun beş katı büyüklüğünde dev gibi bir yaratık, tepesinde dikiliyordu. Arka bacaklarının üzerinde yükselmiş, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kabarık kürkü kalın ve bembeyazdı. Kan kırmızısı gözlerini Albin'e dikmiş, bembeyaz, eğri büğrü dev pençelerini havaya savuruyordu. Salyalar akan açık ağzından sapsarı, uzun ve jilet gibi keskin sivri dişleri görünüyordu. Boynuna bir zincirle bağlanmış pirinçten bir çıngırak taşıyordu. Fakat zincirin olduğu yerdeki tüyleri yolunmuş ve Canavarın pembe derisi ortaya çıkmıştı.

Albin o kadar korkmuştu ki çığlık bile atamıyordu. Arkasını dönüp kaçmak istiyordu ama donup kalmıştı. Kaçmak yerine, kayıp sırtüstü devriliverdi.

Canavar, dev pençelerinden biriyle buzlu patikaya doğru bir adım attı.

Albin'in tüm vücudunu bir korku dalgası kaplamıştı. Panik içinde kendini kar tepesinin öteki yanına atmaya çalıştı. Canavarın pençeleri Albin'in vücudunun yan tarafını hedef almış, çocuğun kalın kıyafetlerini parçalayarak tırnaklarını etine geçirmişti. Albin acıyla çığlık attı. Elini böğrüne attığında kanının sıcaklığını ve yapışkanlığını hissetti. Çaresizlik içinde kar tepesine tırmanmaya çalışıyordu. Tepenin üstüne çıkabilirse kamptakiler onu görebilir, böylece Canavardan kurtulabilirdi...

BİRİNCİ BÖLÜM
KUZEY MACERASI BAŞLIYOR

"Canavarların peşinden gittiğimiz tüm yerler arasında en ilginç olanı burası bence!" dedi Tom. Sakin bir tavırla buzul kalıntılarına bakıyordu. Buzullar masmavi, canlı gökyüzünün altında göz alabildiğine uzanıyordu. Öğle sonrasıydı ve güneş pırıl pırıl parlıyordu.

"Hava ne kadar soğuk," dedi Elenna titreyerek, "ama çok da güzel."

Gümüş, Elenna'ya sokuldu. Gri tüylerinin üstünde kar tanecikleri ve minik buz parçacıkları vardı. Elenna da köpeğe sarıldı. Vücut ısısı bacaklarını ısıttığı için Gümüş'e minnettardı.

"Haritaya bakıp daha ne kadar gitmemiz gerektiğini inceleyeceğim," dedi Tom. Büyücü Aduro'nun ona verdiği, artık iyice yıpranmış olan haritayı cebinden çıkardı.

Tom'un atı Fırtına, tüm o beyazlığın ortasında kömür karası bir gölge gibi duruyordu. Tom boynunu okşarken, at hafifçe kişnedi. Buzulların üstündeyken Tom ve Elenna'yı taşıması imkânsızdı çünkü toynakları sürekli kayıyordu. Hatta bu nedenle yolculukları daha uzun sürmüştü.

"Avantia'nın kuzeydeki en uç sınırına yakınız. Yolculuğumuzun neredeyse sonuna geldik sayılır," diyen Tom, haritanın üstünde onlara rotalarını gösteren parlak kırmızı çizgiyi işaret etti.

Elindeki, sıradan bir harita değildi. Sihirliydi ve Tom'a kralın özel danışmanı Büyücü Aduro tarafından verilmişti. Tom ve Elenna'ya önceki yolculuklarında da yol gösteren bu harita sayesinde Canavarların peşine düşerek dört farklı bölgeye gitmişler ve krallığı Canavarların ölümcül tehditlerinden kurtarmışlardı.

Tom, hayatı boyunca Canavarlarla ilgili hikâyeler duymuştu. Canavarlar, krallığın bilinmedik yerlerinde yaşayan ve Avantia'yı koruyarak, gelişmesine yardım eden efsanevi yaratıklar olarak anlatılırdı. Amcası ve yengesinin büyüttüğü Tom, küçükken bu hikâyelerin peri masallarından ibaret olduğunu düşünürdü. Elbette o zamanlar hiçbir Canavarla *karşılaşmamıştı.* Ayrıca babası Taladon'u da hiç görmemişti.

Tom hâlâ babasıyla bir gün karşılaşmayı umut ediyordu. Öte yandan yaşadıkları, ona Canavarların gerçek olduklarını öğretmişti. Kara Büyücü Malvel onları lanetleyerek esir etmişti; büyülenmiş Canavarları kullanarak Avantia'ya korku ve felaket yayıyordu. Canavarları serbest bırakmak ve krallığı kurtarmak için özel birine ihtiyaç vardı. Kral Hugo ve Büyücü Aduro, bu özel kişinin Tom olduğuna karar vermişlerdi. Ve Tom da onları hayal kırıklığına uğratmayacağına söz vermişti!

Canavarları Malvel'in lanetinden kurtarmak üzere yola çıktığında, yanında yalnızca Fırtına ile kılıcı ve kalkanı vardı. Fakat çok geçmeden Elenna ve Gümüş'le tanışmış, onlar da Tom'a katılmışlardı. Tom, Elenna ve Gümüş olmasa asla bu kadar başarılı olamayacağını biliyordu. Birlikte dört Canavarı Malvel'in lanetinden kurtarmışlardı. Ve şimdi de beşinciyi, yani Kar Canavarı Nanuk'u arıyorlardı.

Avantia'da ilaç yapımında kullanılan ve nadir bulunan otların çoğu, yalnızca kuzeydeki buzlu arazilerde yetişiyordu. Ancak Nanuk'un sağladığı koruma olmadan, göçebe kabilelerin o bitkileri yetiştirmesi ya da toplaması imkânsızdı. Krallığın ilaç stokları giderek azalıyordu! Tom, kar canavarını bulup lanetten kurtarmaları gerektiğinin farkındaydı. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, asla vazgeçmeyeceğim," diye söz vermişti kendine.

"Yola çıksak iyi olur," dedi Elenna haritayı inceleyerek.

Haritadan yükselerek rüzgârda hafifçe titreşen minnacık çadır grubunu işaret etti. "Göçebelerin kamp yerleri yakınlarda sanırım. Belki geceyi orada geçirebiliriz. O kadar yorgunum ki ayakta bile uyuyabilirim!"

"Ben de," dedi Tom. "Haydi gidelim!"

Buzulların üstünde tekrar yola çıktıklar. Tom, Fırtına'nın dizgininden tutarak ilerliyor, Elenna ve Gümüş onu takip ediyorlardı. Oldukça kalın giyinmiş olmalarına rağmen, birdenbire esen buz gibi bir rüzgâr, hepsinin titremesine neden oldu.

Tom adımlarını hızlandırdı. "Haydi, bir an önce sıcak ve kuru bir yere ulaşmalıyız."

O sırada Gümüş durdu ve iki kere yüksek sesle havladı.

Elenna, kurdun yanına çömeldi.

"Neyin var oğlum?" diye sordu ona.

Tom, kurdun gözlerindeki korkuyu fark etmişti. Hayvanın boğazından bir hırıltı yükseliyordu. "Belki de bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmiştir," dedi. Genellikle tehlikenin kokusunu ilk alan Gümüş olurdu.

Daha da şiddetli bir rüzgâr, bu defa aralıksız esmeye başladı. Birkaç dakika içinde rüzgârın uğultusu çığlığa dönüşmüş, buz ve kar parçaları derilerine saplanmaya başlamıştı.

"Sakın bana bir kar fırtınasına yakalandığımızı söyleme!" diye bağırdı Elenna, sesi bastırmaya çalışarak. "Bir saniye önce hava güneşli ve gökyüzü pırıl pırıldı."

"Ama artık değil!" diye bağırdı Tom. Gökyüzü birdenbire korkutucu, koyu gri bir renk almıştı. "Yola devam edip kampa ulaşmalıyız."

Fakat kar bulutlarının güneşi kapatmasıyla yola nasıl devam edebileceklerini kestirmeleri çok zordu.

Harita artık işe yaramıyordu.

"Bence şu yöne doğru gitmeliyiz," dedi Tom, griye çalan sise doğru bakarak. Sakin olmaya çalışıyordu. Buzdan iğneler gibi yağan kar nedeniyle gözlerini zor bela açabiliyordu. "Yoksa diğer yöne mi gidelim?"

"Emin değilim," dedi Elenna. Fırtına giderek sertleşiyordu. "Fakat bir an önce bir sığınak bulmalıyız yoksa bu fırtına bizi yutacak!"

İKİNCİ BÖLÜM
KARIN İÇİNDE

Tom, yaşadığı maceralar sırasında öyle tehlikelerle karşılaşmıştı ki kalkıp da bir kar fırtınasına yenilmeyecekti! Ancak elleri, ayakları ve yüzü, soğuktan uyuşmaya başlamıştı artık. Çok geçmeden vücudunun geri kalanı da uyuşacaktı.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini kavradı ve doğru yolda olduklarını umarak, kar fırtınasının içinde ilerlemeye başladı.

Ancak doğru yöne gittiklerinden emin değildi...

"Hiçbir şey göremiyorum!" diye bağırdı Elenna.

"Fırtına'ya tutun!" diye bağırdı Tom ona. Ancak kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, rüzgârın uğultusunda yok oldu. Çaresizce tökezleyerek ilerliyorlardı. Ardından sert bir şeye çarptıklarını hissettiler.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdı Elenna, rüzgârdan sesini duyurmaya çalışarak.

"Kar kümesine doğru ilerlemişiz!" diye bağırdı Tom. Sesi çok çaresiz çıkıyordu.

Ardından Gümüş'ün, Fırtına'nın bacaklarının arasından geçerek dev kar kümesini kazmaya başladığını fark etti.

Tom'un içinde bir umut ışığı yanmıştı. "Öyle ya! Yapmamız gereken..."

"...bir çukur kazmak!" diye Tom'un cümlesini tamamladı Elenna. O da dizlerinin üstüne çöküp elleriyle karı kazmaya başladı.

"Bekle," dedi Tom, kalkanını sırtından çıkararak.

Bu kalkan sihirliydi ve onu Tom'a Büyücü Aduro vermişti. Malvel'in lanetinden kurtardığı her Canavarla birlikte kalkanına yeni bir sihirli güç eklenmişti. O zamana dek ateş ejderhası, deniz yılanı, dağ trolü ve at-adamla çarpışmıştı ve sonuç olarak kalkanı artık onu ateşten, boğulmaktan ya da yüksek bir yerden düşmekten koruyabiliyor hatta ona fazladan hız bile kazandırabiliyordu. Fakat o an yalnızca kürek olarak işine yarayacaktı!

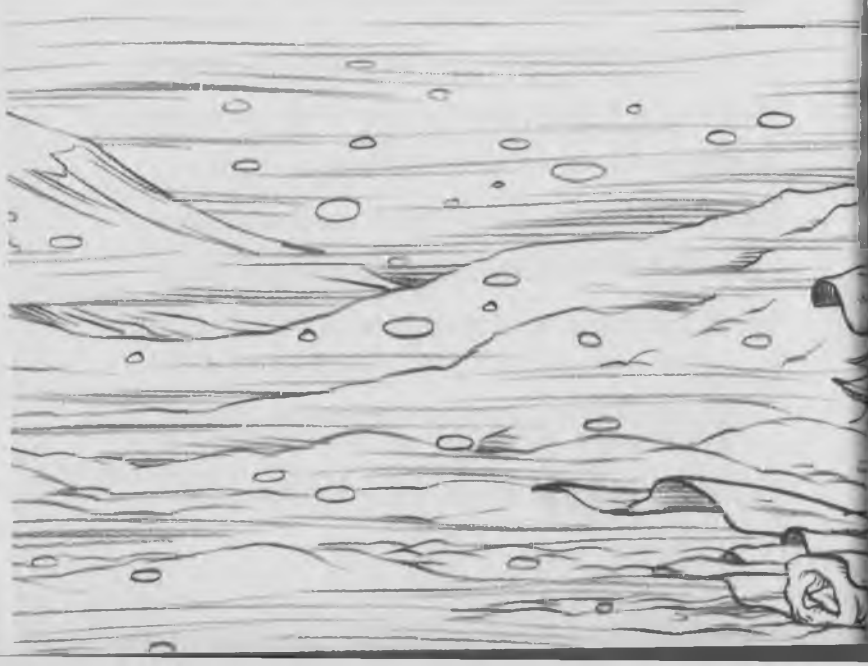
Kalkanın sivri kenarıyla kar yığınını kazmaya başladı. Gümüş, pençeleriyle karı eşeleyerek ona yardımcı oluyor ve Elenna da Tom'un kılıcını kınından çıkarmış, karda derin yarıklar açmaya çalışıyordu. "Dördümüzün de içine sığabileceği, büyük bir mağaraya ihtiyacımız var!" diye bağırdı Elenna.

"Karda çukur açmak bizi sıcak tutacaktır!" diye bağırdı Tom, kalkanını kar yığınına saplayarak.

"Ancak Fırtına'yı nasıl içeri sokacağımızı bilmiyorum..."

Adının söylendiğini duyan Fırtına, yavaşça ona yaklaştı ve ön toynaklarıyla karı eşeleyerek yumuşatmaya koyuldu. Tom bir an içinin gururla dolduğunu hissetti. Buraya kadar birlikte gelmeyi başarmışlardı ve bunu sağlayan, bir takım çalışması yapmış olmalarıydı. Elbirliğiyle bu korkunç kar fırtınasını da atlatacaklardı!

Sonunda onları korkunç hava koşullarından

koruyacak bir mağara kazmayı başardılar. Mağaraya adımlarını ilk atanlar Elenna ve Gümüş oldu.

"Haydi Fırtına," dedi Tom atına. Atın yalnızca ön kısmı mağaraya sığabiliyordu ama böylece mağaranın girişi kapanmış olacak ve kar fırtınası içeri giremeyecekti. Tom atın arka kısmını bir battaniyeyle kapladı ve başıyla ön bacaklarını mağaraya sokmasına yardım etti. Ardından kara oturmuş olan Elenna'nın yanına geçti.

Etraf karanlık ve soğuktu. Bacaklarını kendilerine doğru çekerek dizlerini kucaklamışlar, ısınmak için Gümüş'ü aralarına alarak birbirlerine sokulmuşlardı. Fırtına, burnunu Tom'un omzuna dayamış, hafif bir homurtuyla soluk alıp veriyordu.

Tom ve Elenna bakıştılar.

"Yapabileceğimizin en iyisini yaptık," diye mırıldandı Tom.

Huzursuz bir sessizlik içinde oturmuş, dışarıdan gelen rüzgârın ıslığını ve uğultusunu dinliyorlardı. Kar fırtınası mağaranın girişini kapatıp onları içeriye hapseder miydi acaba? Tek yapabilecekleri, oturup beklemekti...

Fırtına, çok geçmeden durdu.

Rüzgâr dinmişti. Fırtına'nın arkasından mağaraya güneş ışığı sızıyordu.

"İnanamıyorum," diyen Tom, Fırtına'nın boynunu okşayarak onu mağaradan dışarı çıkardı.

At mağaradan geri geri çıktı ve karla kaplı battaniyeyi üstünden attı. Gümüş de onun arkasından neşeyle havlayarak günışığına doğru fırladı. Tom, Elenna'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte mağaradan çıktılar.

Gökyüzü giderek berraklaşıp, mavileşiyordu. Öğlen güneşi hâlâ güçlü bir biçimde parlamaktaydı.

"Kötü hava pes edip gitmiş sanki," dedi Elenna şaşkınlıkla.

"Garip bir fırtınaydı," dedi Tom. "Haydi, göçebelerin kampına ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi olur. Belki onlar Nanuk'u nerede bulabileceğimizi biliyorlardır."

Birden ciddileşen Elenna, yeri işaret etti. "Bak Tom, belki de Nanuk bizi daha önce bulur!"

Tam önlerinde dev bir ayak izi vardı. Tom'un o güne dek görmüş olduğu en büyük ayak iziydi bu. Karın içindeki derin çukurlar, ayak izinin tüm ayrıntılarıyla görülebilmesini sağlıyordu. İz,

büyük bir yaratığa aitti. Hem de *çok* büyük bir yaratığa.

Tom'un gözleri ıssız, donmuş ovaları taradı. En azından *görünürde* ıssızdılar.

Ancak kar canavarının oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu artık.

Üstelik kamp yerine ulaşabilmek için donmuş ovaları geçmeleri gerekiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DONMUŞ OVALARDA KARŞILAŞMA

Tom, Elenna, Gümüş ve Fırtına donmuş ovalarda zar zor ilerlemeye çalışarak, göçebelerin kampına doğru yola koyuldular. Bir yandan da kar canavarının izlerini görmek için endişeyle etraflarına bakıyorlardı. Akşam güneşinin son ışıkları yerlerdeki erimiş su birikintilerine yansıyor, sular pırıl pırıl parlıyordu. Tom buzlu ovaların altında neyin olduğunu merak etti.

Kuru bir toprak mı vardı acaba? Yoksa deniz mi? Cevabı kestirebilmek imkânsızdı. Tek yapabilecekleri, yollarına devam etmek ve iyi şeyler ummaktı.

Çok geçmeden Tom, uzaktan bir karaltının onlara doğru yaklaştığını fark etti. Gözlerini kısıp, ellerini gözlerine siper ederek görmeye çalıştı. Karanlık nokta, giderek büyüyordu.

"Bak!" diye seslendi Elenna'ya. "Bir misafirimiz var!"

"O da ne?" diye sordu Elenna.

İkisi de durup, gözlerini kısarak uzaktaki karaltıyı görmeye çalıştılar.

Karaltı onlara doğru yaklaştıkça, onun buzun üzerinde hızla ilerleyen tahta bir kızak olduğunu gördüler. Kızağı altın renkli, güzel bir midilli çekiyordu.

Kızağın ön tarafında ise hayvan kürklerine sarınmış, kürk şapkalı bir adam oturuyordu.

Elindeki upuzun dizginlerle atı kontrol ediyordu adam. "Hooo," diye seslendi ata.

Altın renkli midilli, itaatkâr bir biçimde Tom ve Elenna'nın yakınında durdu. Hayvanın buzda yol almaya alışkın olduğu belliydi. "Selamlar," dedi adam. "Benim adım Brendan, göçebe kabilemizin şefiyim."

Tom elini uzattı. "Benim adım Tom ve bu da Elenna."

"Bunlar da dostlarımız Gümüş ve Fırtına," diye ekledi Elenna. "Gümüş evcil bir kurttur. Size zarar vermez."

"Bunu duyduğuma sevindim!" dedi Brendan. Tom'un uzattığı elini avcuyla kapatarak bir yumruk haline getirdi ve üstüne kendi yumruğuyla hafifçe vurdu. "Halkım böyle selamlaşır," diye açıkladı davranışını. Ardından aynısını Elenna'ya da yaptı ve sözlerine devam etti. "Kuzeyin donmuş ovalarında yolculuk eden birileriyle karşılaşmak

pek de alışıldık bir şey değil. Özellikle de böylesine güzel bir atla."

Tom duraksadı. Görüntüleri şüphe uyandırıyor olmalıydı. Ancak Kral, Tom'a görevini bir sır olarak saklayacağına yemin ettirmişti. Ne diyecekti şimdi?

"Fırtına bana verildi," dedi dikkatlice. Ayrıntılardan kaçınıyordu. "Önemli bir görevim var ve krallığın yarısını onunla dolaştım."

"Yaaa?" dedi Brendan. "Neymiş bu görev?"

"Otlar," diye atıldı Elenna. "Şehrimizi kırıp geçiren bir hastalığı tedavi etmekte kullanılan, nadir bulunan bir bitkiyi aramak için buraya geldik." Tom, Elenna'nın her yalan söylediğinde olduğu gibi parmaklarını arkasında çapraz yaptığını fark etti. "Kuzeydeki bitkilerin şifalı oldukları söylenir, değil mi?"

Brendan başını sallayarak onayladı. "Gerçekten de öyledir. Belki de aradığınız ot bizde vardır.

Buzul bitkileri nadir oldukları için oldukça değerlidirler." Yerdeki bir avuç yeşil yaprağın yanına çömeldi ve onları dikkatle havaya kaldırdı. Yaprakların bağlı olduğu bitkinin kökleri, beyaz ve seyrekti. "Mesela bu bitki buzda yetişebilen bir yosun türüdür. Ateşi düşürmeye yarar. Kampımızı deniz kıyısına kurduk, böylece bu bitkiyi yetiştirmemiz mümkün olabilecekti."

"Yani... şu anda donmuş denizin üstünde mi yürüyoruz?" dedi Tom, endişeyle ayaklarının altındaki buza bakarak. Buz oldukça sert görünüyordu.

"Evet. Bu ovalar bazı yerlerde sert, bazı yerlerde ise ince bir buz tabakasıyla kaplıdır. Buraya dek sağ salim gelebildiğiniz için şanslı sayılırsınız." Brendan konuşurken bitkiyi, beline bağladığı bir torbanın içine attı.

"Gerçekten de öyle!" dedi Elenna. "Az önce bir kar fırtınasından kurtulabilmek için çukur kazmak zorunda kaldık."

Brendan başını salladı. "Bu aralar oldukça garip kar fırtınaları gerçekleşiyor. Ayrıca güneş ışığı da çok yakıcı bir hale geldi. Havanın ısınması, birçok vahşi hayvanın rahatça ortalıkta gezinmesine neden oluyor. Dün oğluma bir hayvan saldırdı."

"Sizi koruyan Nanuk yok tabii," diye düşündü Tom, "vahşi hayvanlar ciddi bir problem haline gelmiş olmalı."

"Donmuş ovalar artık eskisi gibi güvenli değil," diyerek sözlerine devam etti Brendan. Tom'un düşüncelerini okumuş gibiydi. "Bunlar zor zamanlar, doğa huzursuz." Ardından ekledi. "Barınaklarımıza sığınıp, dinlenebilirsiniz. Kampımız ovanın sonundaki kar tepelerinin tam arkasında bulunuyor."

"Teşekkürler! Çok seviniriz!" dedi Tom.

"Fakat korkarım kızakta yalnızca bir kişilik yer var," dedi şef.

Tom, "Sen git," dedi Elenna'ya. "Fırtına ve ben kızağın izlerini takip eder, kamp yerine ulaşırız."

Elenna ilk kez gerçek bir kar kızağıyla yolculuk edeceği için çok heyecanlanmıştı, bu nedenle Tom'a karşı çıkmadı. Gülümseyerek Brendan'ın arkasına oturdu. Gümüş de fırlayarak Elenna'nın yanına sokuldu.

Kızak, göçebelerin kamp alanına doğru ilerlerken Tom, arkalarından el sallıyordu. Kızak gözden kaybolup gürültüler azalınca, ortalık tekrar

o ürkütücü sessizliğe gömüldü. Tom etrafına bakındı. Donmuş ovalar, geniş ve boş bir arazi boyunca uzanıyordu.

Doğa huzursuzdu. Kar canavarı da öyle. Bu felaketlere yol açan Nanuk olmalıydı, başka kim olabilirdi ki?

Gökyüzü yine kararmaya başlamıştı.

"Nanuk'u bulmalıyım," dedi Tom kendi kendine. "Onu ne pahasına olursa olsun bulacağım!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
GECE YARISINDA DEHŞET

Tom göçebelerin kampına ulaştığında, hava neredeyse kararmıştı. Ortada büyük bir ateş yakılmış ve ateşin etrafına, çember halinde çok sayıda çadır kurulmuştu. Çadırların bazıları alçak, bazıları ise uzun ve sivri uçluydu. Çubuklar ve hayvan derilerinden yapılmış minyatür bir şehre benziyordu burası. Tom çadırların yanına yaklaştığında, insanların da kürklere ve hayvan derilerinden yapılmış giysilere bürünmüş olduklarını gördü.

Herkes bir işle meşguldü. Futbol oynuyorlar, ateşte bir şeyler pişiriyorlar, çadırların üstündeki karı temizliyorlar ve yıkayıp ateşte kurutmadan önce değerli otları türlerine göre ayırıyorlardı.

Elenna sert deriden yapılma, ödünç giysilerle Tom'u bekliyordu. Gümüş, Tom'u havlayarak selamladı ve üstüne atıldı.

"En son ne zaman bu kadar sıcak ve kuru hissettiğimi hatırlayamıyorum!" dedi Elenna, Tom'un kucağına bir bohça tutuşturarak. "Bunun içinde senin giyebileceğin kuru giysiler var."

Tom başını çevirdiğinde, Brendan'ın, yanında genç bir çocukla onlara doğru yaklaştığını gördü.

"Aramıza hoş geldin Tom," dedi şef. "Bu benim oğlum Albin."

"Merhaba," dedi çocuk. "Yara izlerimi görmek ister misin?" Yün tuniğini kaldırarak böğründeki üç derin yarığı gösterdi.

Canı çok yanmış olmalıydı.

"Offf! Seni ne yaraladı böyle?" diye sordu Tom.

"Kar tepeciklerinin orada bir kar canavarı tarafından saldırıya uğradım ama kaçmayı başardım," dedi Albin gururla.

Tom ve Elenna bakıştılar.

"Bir kar canavarı!" dedi babası. "Ne türden bir hayvan olduğu önemli değil, önemli olan senin ciddi bir biçimde yaralanmamış olman. Buralardan uzaklaşma diye seni defalarca uyarmıştım halbuki." Konuşurken, hafifçe oğlunun başına vurdu.

Albin arsızca gülümsüyordu ama ne kadar korkmuş olduğu gözlerinden okunuyordu.

"O *gerçekten* bir kar canavarıydı," dedi alçak sesle "ve boynunda bir çıngırak vardı."

Kısa bir süre sonra kabile, yemek yemek için ateşin etrafında toplandı. Tom ve Elenna da onlara katılmıştı. Fakat herkesin morali bozuktu. Kimse konuşmuyordu. Elenna, yemeğinin birazını Gümüş'e verdi. Fırtına ise kurumuş otlardan yapılmış kalın bir yatağın, tatlı kokulu saman balyalarının ve bir kova suyun bulunduğu ahırda rahatça dinleniyordu.

Gece çökünce herkes alevlerin sıcaklığının etrafında kıvrılıp uykuya daldı.

Elenna ve Gümüş hemen uyumuşlardı. Tom da onlar gibi huzurla uyumayı isterdi. Albin'in kar canavarıyla karşılaşmış olması, Tom'un korkularını azaltmamıştı... Ancak korkusuyla yüzleşmek zorunda olduğunu biliyordu. Üstlenmiş olduğu görev, bugüne dek yapmış olduğu en önemli şeydi. Tom, artık vazgeçemeyeceğini biliyordu. Elenna, Gümüş ve Fırtına ile öylesine ilerlemişlerdi ki... Bu

görevi tamamlamak ve krallığı kurtarmak zorundaydılar!

Birdenbire yakınlardan korkunç bir kükreme duyuldu.

Gümüş hemen uyandı. Boynunun etrafındaki tüyler kabarmış, dişlerini gösteriyordu. İnsanlar yarı uykulu bir halde, panikle ayağa fırlamışlardı. Tom kılıcını çekti, kalbi hızla çarpıyordu.

"Kar panteri!" diye bağırdı biri.

Başka biri de "Çok yakınımızda!" diye seslendi. "Kaç!"

"Kımıldamayın!" diye bağırdı Tom. Bunun üzerine herkes durdu. "Eğer bir arada kalırsak, belki panter bize saldıramaz. Ancak ayrılıp farklı yönlere kaçmaya çalışırsak, kolayca hedef haline geliriz."

Kükreme tekrar duyuldu. Bu kez daha da yakından gelmişti.

"Nanuk bir zamanlar kar panterlerini korkutup

kaçırıyordu," diye fısıldadı Elenna, "ama şimdi istediklerine saldırmakta özgürler."

Tom başını salladı. "İyi ki sadece bir tane panter var."

Fakat daha cümlesi bitmeden, Gümüş yeniden hırlamaya başlamıştı. Kükremenin geldiği yönün tam tersine doğru hırlıyordu.

Elenna korkuyla yutkundu. "Tom, ya bir tane değilse! Ya kar panteri dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorsa?"

Tom, "Böylece arkadaşları da arkamızdan gizlice yaklaşabilir!" diye tamamladı Elenna'nın cümlesini.

Hızla arkalarına döndüler.

Ateşin ardındaki karanlıkta, ikişer çift yemyeşil göz parlıyordu.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Tom.

İki dev beyaz kedi, korkunç homurtularla ateşe doğru atladılar.

Birdenbire ortalık karıştı. İnsanlar çığlık atıyor, farklı yönlere doğru koşturuyor, çocuklarını bulmaya çalışıp, ailelerine sesleniyorlardı.

Tom'un hemen bir şeyler yapması gerekiyordu! Fazla düşünmeden, kılıcını ateşe doğru savurdu ve vahşi hayvanların yüzlerine korlar ve kıvılcımlar sıçradı.

Kar panterleri acı ve öfkeyle inleyerek geri çekildiler. Ancak henüz işlerini bitirmemişlerdi. Açtılar ve ateşin etrafındaki yemek artıklarının kokusunu alabiliyorlardı! Öfkeyle kükreyip pençelerini çıkararak yeniden saldırıya geçtiler.

Tom, bu kez yanan bir dalı kaptı ve avazı çıktığı kadar bağırarak alevler içindeki dalı hızla hayvanlara doğru savurdu.

Bunun üzerine panterler, sivri dişlerini gösterip yılan gibi tıslayarak karanlıkta kayboldular.

"Teşekkürler Tom," dedi Brendan.

Tom nefes nefeseydi, bacakları titriyordu. "Bizi Gümüş kurtardı," dedi. "O olmasaydı arkamızda iki panter olduğunu fark edemezdim."

"Kar panterleri hiç bu kadar yakınımıza gelmeye cesaret etmemişlerdi," dedi adamın biri.

"Ne yapacağız?!" diye bağırdı bir kadın. "Güvende olabilmek için nereye gidebiliriz?"

Tom, Elenna'ya baktı. "Burada kimse güvende değil," diye mırıldandı. "Ta ki biz Nanuk'u özgür bırakana kadar. O zaman Nanuk, donmuş ovaları vahşi hayvanlardan koruyacaktır. Kar canavarını bulmalıyız, hem de hemen!"

BEŞİNCİ BÖLÜM
KEŞİF GEZİSİ

Tom sabah uyandığında, güneş daha yeni doğuyordu. Ateş sönmüş, alevlerin yerini kırmızı kırmızı parlayan korlar almıştı.

Tom'un bir planı vardı. Ancak öncelikle bir kızak ödünç alması gerekiyordu.

Elenna'yı uyandırdı ve göçebeleri uyur

halde bırakıp, ses çıkarmadan ateşin yanından uzaklaştılar. Gümüş de sessizce peşlerine takılmıştı.

Kabilenin şefi gece kampın etrafına muhafızlar yerleştirmişti. Kar panterleri kampa tekrar yaklaşamamıştı ama ulumaları gece boyunca yankılanmıştı. Tom ve Elenna, Brendan'ı kampın kenarında durmuş, donmuş ovaları izlerken buldular.

"Kamptan ayrılmamız gerekiyor," dedi Tom "ama bir kızağa ihtiyacımız var. Bize bir tanesini ödünç verebilir misiniz? Yürüyerek yeterince hızlı ilerleyemeyiz, atımız buzda yürümeye alışık değil."

Brendan, sert bir ifadeyle Tom ve Elenna'ya bakıp, "Hiç kızak sürdünüz mü?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti Tom "ama Fırtına ve ben iyi bir takımızdır. Kısa sürede öğreniriz."

Brendan dikkatle Tom'u inceledi. "Sanırım görevin ot toplamaktan fazlasını kapsıyor. Yoksa neden bu kadar iyi bir atın olsun ki? Kalkanın ve kılıcın da var ayrıca."

Tom sıkıntıyla gülümsedi ama bir şey söylemedi.

Brendan içini çekerek isteksizce, "Görüyorum ki sana güvenmek zorundayım," dedi. "Pekâlâ, gel benimle."

Tom ve Elenna'yı ahırların bulunduğu yere götürdü. Ağaç kabuklarından ve hayvan derilerinden yapılmış sağlam bir kızak buldular. Kızağın ayakları, ham ahşaptan yapılmıştı.

Tom sürücü yerine oturdu, Elenna ve Gümüş ise kızağın arkasına yerleştiler. Fırtına'nın buzda yürüyebilmek için altında sivri çıkıntıları olan özel nallara ihtiyacı vardı. Kabilenin nalbantı özel nalları toynaklarına çivilerken at, sabırla bekledi. O sırada Brendan, Tom ve Elenna'ya

kızağı nasıl süreceklerini, dizginleri nasıl kısa ve ölçülü hareketlerle çekmeleri gerektiğini anlatıyordu.

Hazır olduklarında Brendan, kızağı donmuş ovalara doğru itti.

"İkinize de iyi şanslar," dedi. "Oğlum gerçekten bir kar canavarı gördüğüne emin. Oysa ben, bu tür Canavarların krallığı yerle bir etmektense koruduğunu duymuştum hep. Fakat son günlerde bilinmeyen bir tehlikeden söz ediliyor. Söylentilere göre bu tehlike, kar tepelerinin ardında uzanan donmuş ovaların kuzeyinde bulunuyor."

"Teşekkür ederim," dedi Tom gülümseyerek.

"Kızağıma dikkat et!" dedi şef.

"Merak etmeyin," dedi Tom ve dizginlere asılarak bağırdı. "Haydi Fırtına!"

At kişnedi ve kızak, donmuş ovalara doğru yol almaya başladı.

Elenna arkasına dönmüş el sallıyor, Gümüş ise neşeyle havlıyordu. Sonunda yola çıkmışlardı!

Brendan da onlara veda etmek için elini kaldırmıştı.

Tom dizginlere asılırken, neşeli bir çığlık attı. Fırtına, Tom'un dizginleri kendinden emin bir şekilde yönetmesiyle giderek hızlandı. Kulakları buz gibi esen rüzgâra karşı ilerlemekten dümdüz olmuş, gözleri kısılmıştı. Kızağı giderek daha hızlı çekiyor, nallarının ve kızağın altından etrafa kar ve buz tozları dağılıyordu. Kızak ine çıka hızla ilerlerken Tom, heyecan içindeydi. Güneş, buzların üstünde insanın gözlerini kamaştırarak parlıyordu. Yanakları, soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Buz tepeciklerinin, buz yarıklarının, parlak su birikintilerinin ve donmuş derelerin üzerinden kolayca geçip gittiler. Nanuk'un saklanıyor olabileceği onlarca yer vardı ama Tom onlara yol

gösterebilecek bir ayak izine rastlamamış ya da şüpheli bir ses duymamıştı.

Kısa bir süre sonra kızakları geniş, bembeyaz bir vadiye ulaştı.

"Burası Brendan'ın sözünü ettiği vadi sanırım," dedi Elenna.

Önlerinde sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen, bembeyaz bir alan vardı. Alanın dört bir yanı, kar tepecikleriyle çevriliydi.

Aralarında yalnızca geniş, düz yapraklı, ince ve uzun ağaç grupları vardı. Tom kızağın artık daha farklı bir ses çıkardığını fark etti.

"Zemin burada daha pürüzsüz galiba," dedi Elenna'ya. Brendan'ın uyarısını hatırlayarak, üzerinde ilerledikleri buzun kalınlığını merak etti. Kuru bir zeminin mi yoksa bir gölün mü üstünde yolculuk ediyorlardı acaba?

Tom aynı anda, Brendan'ın ona vermiş olduğu kalın, kürklü paltonun içinde ne kadar terlediğini fark etti. Halbuki donmuş ovalardaydılar. Bu kadar terlemesi çok tuhaftı! Bir gün kar fırtınası oluyor, ertesi gün ise hava fırın gibi ısınıyordu. Neler oluyordu böyle?

"Üff! Resmen piştim!" dedi Elenna, Tom'un düşüncelerini okumuşçasına. Kürklü paltosunu çıkararak yanına koydu.

Tom, birdenbire bir çatırtı duyarak yere baktı. Kızağın altında su birikintileri vardı.

Onları Elenna da görmüştü. "Tom!" diye bağırdı. "Galiba buz eriyor!"

Tom'un gözüne bir an birikintilerden daha da derin görünen, turkuvaz renkli gölcükler çarptı. Ardından buzun çatladığını ve altlarındakinin bir göl olduğunu fark etti. Korktuğu başına gelmişti! Avuç içlerinin terlediğini hissetti. Suyun rengi çok güzeldi ama ölümcül bir tehlikede olduklarını biliyordu. Kızakları buz gibi suya batarsa, hepsi ölecekti!

"Dur Fırtına!" diye bağırdı Tom. Bunun üzerine at, yavaşlayarak durdu.

Fakat o durur durmaz, kızak sallanmaya başladı.

Elenna çığlık attı, nallarının altındaki buz kırılmaya başlayınca, Fırtına da korkuyla kişnedi.

Tom harekete geçemeden kızak tekrar sarsıldı ve Elenna'yı buzlu sulara doğru savurdu!

ALTINCI BÖLÜM
KURTULUŞ

"Elenna!" diye bağırdı Tom.

Elenna'nın buzun altında kaybolduğunu görünce paniğe kapılmıştı. Gümüş havlayarak kızaktan aşağı atladı ve pençeleriyle Elenna'nın içine düştüğü buzdan deliği tırmalamaya başladı.

Fakat Tom, Elenna'nın deliği göremediğini,

buzun altında yüzmekte olduğunu ve çaresizce yüzeye çıkmaya çalıştığını biliyordu! Buz gibi suyun içinde nefes alıp vermekte zorlanıyor olmalıydı. Zamanları giderek azalıyordu!

Tom, ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek kızaktan aşağı indi ve dizüstü çökerek çatlamış buzun altını incelemeye başladı. Geçen her saniye önemliydi! Elenna dondurucu suda kaç dakika hayatta kalabilir, nefesini ne kadar tutabilirdi?

"Elenna!" diye bağırdı yeniden, dizleriyle buzun üstünde kayarak.

O sırada buzun altında mavimsi bir gölge belirdi. Elenna'nın suya düşmüş olduğu delikten biraz ilerideydi.

Tom ayağa kalkarak kılıcını çekti ve derin bir nefes alıp kılıcı tüm gücüyle buza sapladı. Bunun işe yaraması gerekiyordu! Fakat çaresizlik içinde, buzun o bölgede daha kalın olduğunu ve kırılmadığını gördü.

"Haydi ama!" diye bağırdı Tom ve kılıcının kabzasıyla buza vurdu. Elenna'nın, elleriyle buzun altına bastırdığını görebiliyordu. Onu *hemen* dışarı çıkaramazsa, kız boğulacaktı!

Kılıcın kabzası buza çarptığında bir çatırtı sesi duyuldu ve buz parçalandı. Elenna, sonunda turkuvaz renkli sudan dışarı çıktı. Nefes nefeseydi ve yüzü soğuktan morarmıştı.

"Tutun bana!" diye haykıran Tom, Elenna'nın ellerine uzandı ama Elenna çırpınıyor, başını suyun üzerinde tutmaya çalışıyordu. "Paniğe kapılma, tüm gücünü tüketeceksin!" dedi çocuk.

Fakat Elenna, yeniden suya gömülmüştü. Tom kolunu deliğe sokunca acıyla bağırdı. Hayatında hiç bu kadar soğuk bir şeye dokunmamıştı. Birkaç saniye içinde tüm kolu uyuşmuştu.

Çok geçmeden Elenna yeniden su yüzüne çıktı. "Tom, yardım et!" diye bağırdı. Nefesi kesilmiş, artık çırpınacak hali kalmamıştı.

Tom, bir kez daha suyun dibine inerse Elenna'nın bir daha yukarı çıkamayacağını biliyordu. Onu mutlaka kurtarmalıydı!

Dişleri acı soğuktan birbirine çarparak donmakta olan kolunu ileri uzattı çocuk. Sonuçta onun bir kolu sudaydı. Halbuki Elenna'nın tüm vücudu, buz gibi suyun içindeydi!

"Kolunu benimkine dola," dedi. "Yakaladım seni."

Suyun içinde şiddetle titreyen Elenna, bir kolunu kaldırmayı başardı ama Tom'u güçlükle tutabildi. Tom da titremeye başlamıştı. Elenna'yı sudan çıkarması gerektiğini biliyordu ama kolu öylesine uyuşmuştu ki onu kıpırdatamıyordu bile.

Tom, birden bacaklarının arkasına bastırıldığını hissetti. Gümüş, kızağın dizginlerini dişlerinin arasına almış, Tom'un bacaklarına doluyordu! Tom, Gümüş'ün ne yapmak istediğini hemen anladı. Fırtına, Elenna ile ikisini çekerek kurtaracaktı!

"Gümüş!" diye bağırdı Tom, içi rahatlamıştı. "Seni akıllı kurt!"

İleriye doğru uzanarak, diğer eliyle Elenna'yı koltukaltından yakaladı.

Gümüş'ün iki kere havladığını duydu, ardından geriye doğru çekildiğini hissetti. Fırtına ile ikisi, Elenna'yı delikten dışarı çekiyorlardı!

Fırtına onları kırılgan buzun üstünden daha güvenli, kalın bir buz tabakasına doğru sürüklerken, tüm kasları gerilmiş olan Tom, arkadaşını tutmayı başarmıştı. Kalbi, heyecandan küt küt atıyordu.

Fırtına nihayet durduğunda Tom ayağa kalktı ve Elenna'nın da kalkmasına yardım etti. İkisi, kızağa doğru sendeleyerek yürüdüler. Tom, Elenna'yı arka koltuğa yerleştirdi ve üstüne kızın kürk paltosunu örttü. Suya düşmeden önce onu çıkarmış olması büyük bir şanstı. Ellerindeki tek kuru ve sıcak giyecek parçası, o paltoydu!

"Be...be...ben iyiyim," dedi Elenna dişleri soğuktan birbirine çarparak. Gülümsemeye çalışıyordu. Gümüş üzüntüyle inleyerek, kıza sokuldu. Böylece vücut ısısı kızı ısıtacaktı.

"Çok ilginç," diye düşündü Tom. "Suyun sıcaklığı sıfırın altında ama hava hâlâ sıcak. Hem de çok." Başını kaldırarak güneşe ve masmavi gökyüzüne baktı. Avantia'nın kuzeyinde hava böyle olmazdı. Niye böyleydi peki?

Fırtına endişeyle kişnedi ve başını Tom'un göğsüne dayadı. Tom uyuşmuş parmaklarıyla atın siyah yelesini okşadı. İçten içe ritmik bir ses duyuyordu.

"Az önce yaşadıklarımız tansiyonumu yükseltmiş olmalı," diye düşündü.

Ardından kafasında duyduğu sesin aslında başka bir yerden geldiğini fark etti. Uzaklardan gelen bir gümbürtüydü bu. Mekanik ve korkutucuydu. Ayaklarının altındaki buz da sesle birlikte sarsılıyordu.

Tom dikkatle dinledi. Bir süre sonra ikinci bir ses duydu, uzaklardan gelen bir çıngırak sesine benziyordu bu.

Tom'un kalp atışları birden hızlanmıştı.

"Nanuk geliyor," diye fısıldadı.

YEDİNCİ BÖLÜM
PARAMPARÇA

Kalbi hızla atan Tom, etrafına bakındı. Ufukta irili ufaklı kar tepeleri görünüyordu ama kar canavarından eser yoktu. Ardından Tom ayaklarına baktı. Uzaktan gelen her gümbürtüyle buzun üstündeki kırıklar da giderek çoğalıyordu. İnce çatlaklar etrafını sararken, nefesini tutarak bekledi.

Fırtına onları güvenli bir yere sürüklediğini sanmıştı ama artık güvende sayılmazlardı!

Tom'un aklına birdenbire çocukluğunda duyduğu, Nanuk'la ilgili hikâyeler geldi. Amcası ona Nanuk'un buzu bir tekmede paramparça edebildiğini anlatmıştı... Malvel'in lanetinin etkisinde olan Nanuk, büyük bir doğa felaketine sebep olabilirdi! Donmuş ovalar paramparça olursa, Avantia'nın ticaret yolları kapanırdı. Tıbbi malzemeler artık krallığa ulaşamaz, insanlar hastalanıp ölürlerdi! Tom'un mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu!

"Sarsıntıyı hissediyor musun?" diye fısıldadı Elenna'ya.

Kızağın içinde hâlâ tir tir titremekte olan Elenna, buzdaki çatlaklara baktı. Korku dolu bakışlarla Tom'a dönerek, "Nanuk geliyor, değil mi?" diye sordu.

"Onu bulmamız gerek," dedi Tom başını yavaşça sallayarak.

Vadinin yanındaki kar tepelerini işaret ederek, "Tahminimce kar tepelerinin orada bir yerlerde saklanıyor," dedi.

O uğursuz çıngırak sesi yine duyulmuştu. Bu ses Tom'un daha önce duymuş olduğu hiçbir çıngırak sesine benzemiyor, sinirlerini bozuyordu.

Elenna kar tepelerine bakarak, "O da ne?" diye sordu.

"Albin, kar canavarının boynunda bir çıngırak taşıdığını söylemişti," dedi Tom. "Belki de o büyülü bir çıngıraktır ve Malvel'in lanetinin bir parçasıdır."

Çıngırak sesinin hava sıcaklığıyla bir ilgisi var mıydı acaba? Tom belki de yanlış bir kanıya kapılmıştı ama çıngırak sesini ne zaman duysa, hava biraz daha ısınıyordu.

Birdenbire bir gümbürtü duydular ve buz zangır zangır titredi; üzerinde geniş bir yarık oluşmuştu.

Fırtına korkuyla kişnedi. Tom dizlerinin üstüne çökerken, kalbi korkuyla çarpıyordu.

"Donmuş ovalar parçalanıyor!" diye bağırdı Tom. Ayağa kalktı ve Fırtına'nın koşumlarını çözmeye başladı. "Onu kızaktan kurtarmamız gerekiyor," dedi aceleyle. "Kızak buzun içindeki bir deliğe düşerse, Fırtına'yı da beraberinde sürükleyecek. O zaman kurtulma şansı olmaz!"

Hâlâ titriyor olmasına karşın Elenna kızaktan aşağı atlayarak Tom'un yanına koştu ve birlikte Fırtına'nın koşumlarını çözmeye çalıştılar. Altlarındaki buzdan çatırtılar geliyordu. Duydukları sesler bir hayvanın acı dolu inlemelerine benziyordu. Sanki buz canlıydı! Fırtına korkuyla kişnedi.

Tom nihayet Fırtına'nın koşumlarını çözmeyi başarmıştı. At, kızaktan kurtulmuştu artık.

Tom, kılıcıyla kalkanını hızla kaparak atın sırtına atladı. Elenna'yı da çekerek, arkasına oturttu.

"Koş oğlum!" diye bağırdı. Buzun içindeki yarık bir ırmağa dönüşmeden önce, gölü geçerek kar tepelerine ulaşmaları gerekiyordu!

Yanlarında Gümüş'le buzun üstünde uçarcasına ilerlediler, arkalarındaki mavi çizgi giderek genişliyordu. Fırtına o güne dek hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Rüzgâr yanaklarını donduruyor, nefeslerini kesiyordu. Başarabilecekler miydi acaba?

"Daha hızlı Fırtına!" diye bağırdı Tom. "Daha hızlı! Kar tepelerine bir an önce ulaşmalıyız!"

Gümüş'ün kar tepelerine onlardan önce ulaşmış olduğunu görebiliyorlardı. Fakat tam buzun kenarına ulaştıklarında, çatlak onlara yetişmişti! Bir su akıntısıyla karşı karşıya kalan Tom ve Elenna, dehşet içinde donakaldılar.

Fakat Fırtına duraksamadı.

Hızla toparlanarak, kaslarını gerdi ve ileriye atıldı. Tom rüzgârın kulağının dibinde ıslık çaldığını duydu. Sanki uçuyorlardı! Elenna'nın çığlık attığını ve Fırtına'nın toynakları güvenli bölgeye değer değmez Gümüş'ün havlamaya başladığını işitti. Ulaştıkları yer yumuşak karla kaplıydı ve birkaç santimetrelik bir farkla kurtulmuşlardı! Fırtına kar tepelerinin tam önünde durduğunda, ayaklarının altından kar bulutları yükseliyordu.

Güvenli bölgeye ulaşır ulaşmaz yarık gürültüyle genişleyerek bir ırmağa dönüştü ve gözün alabildiği her yöne doğru yayılmaya başladı. Turkuvaz renkli su, köpürerek kabarıyordu. Tom ve Elenna, Brendan'ın kızağının devrilişini ve buzun altında kayboluşunu izlediler.

Nefes nefese, donmuş ovaya yayılmış ırmağa baktılar. Kuzeyin donmuş ovaları, Avantia'nın geri kalanından ayrılmış oluyordu böylece. Şimdi görevlerini başarıyla yerine getirmeleri *gerekiyordu*. Donmuş ovaları ancak Nanuk eski haline getirebilirdi. Aksi takdirde, kutupların şifalı bitkileri bir daha diğer yerlere gönderilemeyecek ve krallıktaki birçok insan, ilaç olmadığı için ölecekti.

Tom, Fırtına'yı kar tepelerine doğru sürerek, "Nanuk'la yüzleşmenin vakti geldi," dedi. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, bu işten vazgeçmeyeceğim!"

O sırada uğursuz bir çıngırak sesiyle birlikte korkunç bir kükreme duydular. Sesler, bu kez çok yakından gelmişti.

"İşte!" diye düşündü Tom. Yaşadığı korku ve panik nedeniyle midesine sancı girmişti. "Başka bir Canavarla daha karşılaşmanın zamanı geldi!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM
BUZDA ÖFKE

"Korkularımla yüzleşmek zorundayım!" dedi Tom kendi kendine. "Bu görev çok önemli. Başarısız olmamalıyım. Avantia Krallığı bana güveniyor!"

Fırtına'yı kararlı bir şekilde mahmuzladı ve arkasında Elenna ile kar tepelerine doğru dörtnala ilerlediler. Sonunda kendilerini dar bir yol ağzında buldular.

Canavar tam karşılarında duruyordu.

Nanuk, Tom'un o güne dek hayal ettiği tüm Canavarlardan daha iriydi. Kürkü beyazdı ve gözleri bir demircinin ateşinden daha kırmızıydı. Fildişi pençeleri, hançerlerden daha sivri görünüyordu. Korkunç yüzüne öfke ve nefret hâkimdi. Tüyleri dökülmüş, çıplak boynunda altın bir zincir vardı ve zincirin ucunda küçük bir çıngırak sallanıyordu. Çıngırak lanetli bir enerjiyle parlıyordu. Nanuk koparmaya çalışarak boynundaki zincire asıldı, ardından vahşi bir kükreme koparak pençesini yere vurdu. Kar tepeleri, darbenin şiddetinden sarsılmıştı.

Elenna, korkuyla yutkundu.

Ardından Nanuk, onları fark etti. Korkunç bir kükreme daha koparak ileri atıldı. Pençelerini onlara doğru uzatmıştı...

Gümüş, kesik kesik havlamaya başladı. Fırtına ise Tom'a doğru ilerleyen Nanuk'u görünce, şaha kalkarak Tom ile Elenna'yı üstünden attı.

Tom, kendini tam zamanında kalkanıyla koruyarak kenara kaçtı. Canavarın pençelerinden kurtulmayı başarmıştı. Nanuk sivri tırnaklarını kalkanın tahtasına sapladı ve kalkanı Tom'un elinden alıp havaya savurarak tekrar ona doğru attı. Tom son anda başını eğince kalkan, kafasının üzerinden vızıldayarak geçip, buzdan zemine çarptı.

Tom, yanında kalkanı olmadan Nanuk'a karşı hiç şansının olmayacağının farkındaydı. Geri dönüp kalkanını almak zorundaydı.

Kalkanına doğru fırladığında ciğerleri soğuktan yanıyor, bacakları zonkluyordu. Canavarın pençelerinin onu her an parçalayabileceğini biliyordu. Fakat tam kalkana ulaşacağı sırada ayağı kaydı ve düştü.

Ancak havaya savrulurken yine de kalkanını kapmayı başardı ve bir kar tepesine çakıldı.

"Tom, dikkat et!" diye bağırdı Elenna.

Tom arkasına döndüğünde, Nanuk'un yine saldırıya hazırlandığını gördü. Kendini korumak için, kalkanını tekrar havaya kaldırdı. Kar canavarının kalkana indirdiği darbe, Tom'u ileriye doğru fırlatmıştı. Fırtına'nın korkuyla kişnediğini duydu. Canavarın kükremesine, büyülü çıngırağın sesi eşlik ediyordu. Kalkanı tutan kolu acıyan Tom, dehşet içindeydi ve Nanuk'un mücadeleye daha yeni başladığını biliyordu.

"Elenna! Fırtına ile Gümüş'ü al ve hemen buradan uzaklaşın!" diye bağırdı.

Çocuk, sarsılmış bir halde karın üzerine uzanmıştı. Canavar dev pençesini yere vurarak Tom'a doğru kükredi.

Fakat o sırada Canavarın üzerinde durduğu buz kütlesi, derinlerden gelen bir çatırtıyla yarılıverdi! Canavar, tıpkı Elenna gibi, buzda açılan delikten suya düşerek kayboldu.

Tom, suyun kabararak köpürmesini şaşkınlıkla izledi.

O sırada "Tom!" diye bağırdı Elenna buzların diğer yanından. "Kılıcını çek!"

Tom, başını salladı. Elenna'nın ne dediğini anlayamamıştı. "Ne?"

"Nanuk dışarı çıkınca..."

Fakat Elenna sözlerini bitiremeden buzun altındaki su havaya fışkırdı ve Nanuk, zafer dolu bir kükremeyle yüzeye çıktı. Tom bu kez Canavarın boynundaki çıngırağı rahatça görebilmişti.

"Çabuk ol Tom!" diye bağırdı Elenna. Canavar kendini buzlu sulardan kurtarıp Tom'a saldırmaya hazırlanıyordu.

Tom, derin bir nefes alıp kılıcını kınından çıkardı ve kendini buzun üstüne atarak, tıpkı bir fok balığı gibi, yüzeye çıkmaya çalışan Canavarın yanına kaydı. Canavara ulaştığında kılıcının ucunu Canavarın boynuyla zincirin arasına yerleştirdi ve tüm gücüyle zinciri kırmaya çalıştı.

Zincirin halkalarından birini bükmeyi başardı ama kalın, altın zincir kolay kırılacağa benzemiyordu.

Kılıcının ucunu yeniden zincirin halkasına takıp, kırmak için iki eliyle asıldı. Nanuk öfkeyle kükreyerek Tom'u da kendisiyle birlikte dondurucu suyun içine çekmeye çalıştı.

Tom tüm ağırlığını geriye doğru vermiş, kaygan buzun üzerinde durmaya çalışıyordu. Kesinlikle suya düşmemeliydi, yoksa onun sonu olurdu bu. Öte yandan, zincirin giderek büküldüğünü görebiliyordu...

"Lütfen, kırıl artık!" diye yalvardı.

O sırada zincir, Tom'u duymuş gibi kırılıverdi! Tom, buna çok sevinmişti. Altın halkalar parlak, mavi bir ışık saçarak yok oldular ve havaya karıştılar. Ve minik çıngırak, sessizce Tom'un ayaklarının dibine düştü. Artık eskisi gibi çıngırdayıp durmuyordu.

"Yaşasın!" diye bağırdı Tom, kılıcını zafer dolu bir gülümsemeyle havaya kaldırarak.

Bunun üzerine Nanuk, ses çıkarmadan tekrar suya daldı.

Tom, gergin bir şekilde Nanuk'un tekrar sudan çıkmasını bekledi ama canavarı yutan turkuvaz renkli su, oldukça sakindi.

Nanuk'u özgür bırakabilmiş miydi? Yoksa onu öldürmüş müydü? Görevini tamamlayamamış olmaktan korkuyordu Tom.

Birdenbire buzlar yarıldı ve Nanuk, tekrar ortaya çıktı. Bembeyaz kalın kürkünden su sıçrata sıçrata Tom'un yanına geldi.

Gözleri artık kırmızı değil, buz mavisiydi. Tom ve Canavar, bir süre birbirlerini süzdüler. Canavar hafifçe Tom'a doğru eğildi. O kadar yakındılar ki çocuk, Canavar'ın nefesini hissedebiliyordu.

Sonra Canavar, teşekkür edercesine soğuk ve ıslak burnunu Tom'un yanağına dokundurdu.

Ardından ani bir hareketle döndü ve kollarını sallayarak, hızla buzdan ovalara doğru ilerlemeye başladı. Bir yumruğunu veda edercesine havaya kaldırdıktan sonra, bir kar tepesinin ardında kayboldu.

Canavar gitmişti. Daha da önemlisi artık özgürdü!

Tom, çok gururlanmıştı. Muhteşem bir Canavar daha Malvel'in lanetinden kurtulmuştu. Tom kendini şanslı hissediyordu. Ne de olsa Krallığın en güçlü yaratıklarıyla karşı karşıya gelmişti! İnsanların çoğu, Canavarların yalnızca söylentiden ibaret olduğunu düşünüyordu ama Tom onlarla gerçekten karşılaşmış *ve* savaşmıştı. Böylece Avantia Krallığı'nı da kurtarıyordu!

Minik çıngırağın ayaklarının dibinde olduğunu fark edince, eğilip onu dikkatle eline aldı. Güneş gri bulutların ardında kaybolmuştu ve Tom, sıcaklığın düşmeye başladığını hissedebiliyordu. Belki de havanın sıcaklığı konusunda Malvel'in lanetinden kuşkulanmakta haklıydı. Malvel'in lanetinin bir kısmı da kuzey topraklarını ısıtarak buzdan ovaların erimesini amaçlıyordu.

Ardından, Elenna'yı hatırladı. Hava sıcaklığı düştüğüne göre, Elenna çok üşümeye başlamış olmalıydı. Tom ona doğru koşmaya başladı.

Elenna kar tepesinde oturmuş, soğuktan tir tir titriyordu. Dişleri birbirine öylesine şiddetle çarpıyordu ki kızcağız konuşamıyordu bile. Yüzü soğuktan morarmıştı. Tom kendi kürkünü çıkararak Elenna'nın üstüne örttü, ardından kızı kucaklayarak onu ısıtmaya çalıştı.

"Ço-ço-çok so-so-soğuk..." dedi Elenna zayıf bir sesle. Tom'un kolunu tutuyordu. "Nanuk'u özgür bırakmayı başardın!"

Gümüş, Elenna'nın yanına sokularak yüzünü yaladı.

"Nanuk'u ben değil *biz* özgür bıraktık; bunu birlikte başardık," dedi Tom. Ardından rahat bir tavırla ekledi: "Endişelenme. Her şey yoluna girecek." Gülümsüyordu ama aslında korkmaya başlamıştı.

Elenna sırılsıklamdı. Dondurucu soğukta üzerinde ıslak kıyafetler olması, kızı öldürebilirdi. Yakında gece çökecekti. Soğuğa karşı sığınacak bir yerleri, onları koruyabilecek bir barınak ya da kampa dönebilecekleri bir kızak olmadan Elenna sabaha kadar nasıl dayanacaktı?

DOKUZUNCU BÖLÜM
İYİLEŞME

Bir kişneme sesi duyan Tom, başını kaldırdı. Fırtına, kar tepesinin zirvesinde durmuş doğuya doğru bakıyor, ayaklarını hafifçe yere vuruyordu.

At, Tom'a bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Tom, Elenna'ya "Birazdan dönerim," dedi ve çabucak kar tepesine tırmandı.

Tom, kar tepesinin üzerinden geniş, donmuş ovaları görebiliyordu. Uzaklarda altın renkli bir midilinin çektiği bir kızak görünüyordu. İçinde iki kişi vardı.

Bunlar Brendan ve Albin olabilir miydi?

"Hey!" diye bağırdı. "İmdat! Yardım edin!" Fakat bağırmasına rağmen çok uzakta olduklarını biliyordu. Onu asla duyamayacaklardı.

Tom kollarını Fırtına'nın boynuna dolayıp, "Elenna'yla kal oğlum," dedi. "Ben gidip yardım getireceğim."

Tom, At Adam-Tagus'u özgür bıraktığında, ona ödül olarak Canavarın nalından bir parça verilmişti ve Tom, bu parçayı büyülü kalkanına eklemişti. Canavarın nalı ona hız kazandırma gücüne sahipti ve şimdi bu güce çok ihtiyacı vardı!

Kalkanını ters çeviren Tom, onu bir kızak gibi kullanarak kar tepesinden aşağı kaydı. Ancak tepeden aşağı indiğinde, üstünde kaydığı kalkanı

hâlâ yavaşlamamıştı. Gerçekten de çok hızlıydı! Kalkanın büyüsü işe yarıyordu!

Çok geçmeden donmuş ovalarda kalkanıyla kızağa doğru hızla yaklaşmaya başlamıştı. Üstünde yalnızca yün tuniği olduğundan çok üşüyordu ama kendini zorlayarak yalnızca kızağa ulaşmaya odaklandı.

Ardından kızaktaki kişilerden biri ayağa kalkıp, Tom'a el sallamaya başladı.

Bu, Albin'den başkası değildi!

"Yardıma ihtiyaç duyacağını düşündüm!" diye seslendi Tom'a.

Yanındaki Brendan da gülümsüyordu. "Seni bulamasaydık bana asla rahat vermezdi. İçinden bir ses, senin tehlikede olduğunu söylüyormuş. İyi misin?"

Tom rahatlayarak gülümsedi. "İyiyiz ama Elenna'nın tedaviye ihtiyacı var. Tam zamanında yetiştiniz!"

"Kar canavarını gördün mü?" diye sordu Albin merakla.

"Halkınız tekrar güvende diyebiliriz," dedi Tom gülümseyerek.

Görevini bir sır olarak saklayacağına söz vermişti ve artık Nanuk'u kurtarmış olsa bile, sözünde durmak zorundaydı.

"Seni anlıyorum Tom," dedi Brendan, hafifçe Tom'un omzuna vurarak. "Teşekkürler. Kabilemiz sana çok şey borçlu."

Çabucak Elenna'nın titreyerek yattığı vadiye ulaştılar. Brendan ona sıcak ve rahat kıyafetler verip, üstüne yünlü kalın battaniyeler örttü. Yanında getirdiği şifalı otlar sayesinde Elenna'nın yanakları birkaç dakika içinde pembeleşmişti.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," dedi Tom, arkadaşının soğuk elini tutarak.

Elenna da Tom'un elini sıkıp, "Sayende," dedi gülümseyerek.

Brendan ve Albin'in amaçları, hızla kampa dönmekti. Kabiledekilere kuzeydeki toprakların artık güvende olduğunu söylemek ve bu haberi büyük bir ziyafetle kutlamak istiyorlardı!

Tom ve Elenna, Fırtına'nın üstünde Brendan'ın kızağını takip ediyor, Gümüş de yanlarında ilerliyordu.

"Eriyerek birbirlerinden ayrılmış olan donmuş ovalar, tekrar birleşiyorlar," dedi Tom.

"Doğa kendini iyileştiriyor," diyerek onayladı Elenna.

Bu doğruydu. Turkuvaz renkli geniş ırmak, donmaya başlamıştı bile.

Artık Nanuk özgür olduğu için buzların kırılmayacağını ve havanın normale döneceğini biliyorlardı. Avantia'ya şifalı ot ve ilaç taşıyan ticaret yolları da kapanmayacaktı böylece. Nanuk kar panterlerini ve diğer vahşi hayvanları

kovalayacak, böylece göçebeler huzurla yaşayıp çalışabileceklerdi.

Karlı yollarda yürürken, onlara tanıdık gelen sisli bir parıltı gördüler. Parıltı, yavaşça kırmızı pelerinli, beyaz saçlı bir adama dönüştü. Havada duruyor gibiydi.

"Büyücü Aduro!" dedi Tom. Büyücünün onları Kral Hugo'nun sarayından izleyebildiğini biliyordu. "Gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum doğrusu!"

"Cesaretinizi bir kez daha kanıtladınız ve iyi savaştınız," dedi Büyücü. "Nanuk artık özgür ve kuzeyin insanlarını koruyabilir. Ayrıca tıbbi malzemeler ve ilaçlar krallığın her yerine güvenli bir şekilde ulaşabilecek artık."

"Malvel buradaki havayı da mı *kontrol ediyordu*?" diye sordu Tom.

"Malvel'in büyüsü oldukça güçlü," dedi Aduro.

"Nanuk'un boynundaki çıngırakla küçük bir alan içindeki havayı kontrol edebiliyordu. Kar fırtınaları yaratabiliyor ya da havanın sıcaklığını yükseltebiliyordu. Ancak sen çıngırağı Nanuk'un boynundan çıkardığında, büyü tersine döndü."

Tom cebinden minik çıngırağı çıkardı. Bu kadar küçük bir şeyin bunca felakete neden olabileceğine inanmak zordu.

"Çıngırağı kalkanına yerleştir," dedi büyücü.

Tom büyücünün dediğini yaptı. "Ateş ejderhasının pullu derisi ateşten, deniz yılanının dişi sudan, kartal tüyü düşmekten koruyor seni. Nal parçası da sana hız veriyor. Nanuk'tan aldığın çıngırak ise seni aşırı soğuktan koruyacaktır," dedi Büyücü. Sonra ciddi bir ifadeyle Tom ve Elenna'ya baktı. "Ancak dikkatli olun. Büyü, sizi Canavarların en vahşisinden korumak için tek başına yeterli olmayacaktır."

Elenna ürperdi. "Yeni görevimizde Canavarların en vahşisiyle mi karşılaşacağız?"

Aduro başını salladı. "Alev Kuşu Epos'un sizi beklediği uzakdoğuya gitmelisiniz. Bu, sizin için büyük bir sınav olacak." Göçebelerin kampına bir göz attı. "Ancak önce dinlenmelisiniz. Bol bol yiyip için. Önünüzde uzun bir yol var. Üstelik Epos'la karşılaşacaksınız. O nedenle gücünüzü toplamanız lazım." Büyücü elini kaldırarak onlara veda etti ve görüntüsü yavaşça silinmeye başladı. "İyi şanslar..."

Çok geçmeden yok olmuştu bile.

Fırtına hafifçe kişnedi ve Gümüş, Elenna'ya baktı.

"Canavarların en vahşisi," diye tekrarladı Elenna gergin bir sesle.

"Bu gece bunu düşünmeyelim," dedi Tom. "Ziyafetin tadını çıkaralım, gelecekle yarın yüzleşiriz, olur mu?"

Onları yeni maceralar bekliyordu.

Tom başarabilmek için yeterince güçlü müydü? Kayıp babasını düşündü. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, onu gururlandırmaya devam edeceğim," diye yemin etti. "Görevimi tamamlayacağım!"

Bir sonraki Canavar Avı'nda

Tom'a katılın.

Karşınızda

ALEV KUŞU EPOS

Tom Epos'u Malvel'in lanetinden kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

"Kayboldum," diye düşündü Owen.

İzlediği tünel, yine karanlık bir mağaraya açılmıştı. Geldiği yoldan geri dönmeye çalışan çocuk, paniğe kapıldı. Çaresizlik içindeydi. Kaya duvarların üstünde tebeşirle izler bırakmıştı ama etraf, onları göremeyeceği kadar karanlıktı şimdi.

Owen, kasabanın kuzeyindeki mağaraların etrafında oynarken, mağaralardan gelen tuhaf sesler duymuştu. Gıcırtı ve tırmalama sesleri. İnsanlar mağaralara pek girmezdi çünkü tekinsiz yerlerdi ve yeraltına doğru kilometrelerce uzandıkları söylenirdi. Ayrıca kayaların düşmesi de sık rastlanan bir olaydı. Fakat Owen duyduğu sesi göz ardı edemedi.

"Mağaraya bir hayvan girmiş ve orada kaybolmuş olmalı," dedi kendi kendine. "O zavallıcığa yardım etmek ne kadar vaktimi alır ki..."

Duyduğu tırmalama seslerini takip etmeye çalışmış ama sonunda kaybolmuştu. Böylece buz gibi karanlığın ortasında bir başına kalakalmıştı.

"Kimse yok mu?" diye seslendi. Sesi ürkütücü bir biçimde yankılandı. Bu mağaralar en ufak sesin bile yönünü saptırıyor ve sesin, aslında nereden geldiğini anlamak mümkün olmuyordu.

Owen, birden önünde bir şey hissetti; parmakları oyuk bir kayaya değmişti. Owen, yeni bir mağaranın ağzına geldiğini anladı. Biraz ileride, soluk bir ışık vardı. Başını kaldırdığında, tepesindeki kayanın arasındaki yarıktan gri gökyüzünü gördü.

Ayağı yerdeki bir şeye sürtünmüştü. Yanmış bir zırhtı bu. Owen yerdeki yanık zırhın nereden gelmiş olduğunu merak etti. Peki ya onu giyen adama ne olmuştu? Şövalyelerin yüzlerini ve çenelerini korumak için kullandıkları başlıklara benziyordu zırh. Yalnızca biraz daha küçüğüydü.

Birdenbire sessizliği yırtan korkunç bir çığlık duyan Owen, korkuyla bağırdı ve deli gibi koşmaya başladı.

Gölgelerin arasından karanlık bir şekil çıktı ve Owen'ın tepesinde dikildi. Owen, bu yaratığın dev bir kuş olduğunu dehşetle gördü!

Yelken gibi geniş ve büyük kanatları iki yana açılmıştı. Kısacık, altın rengi tüylerle kaplıydı. Gagası bir kılıç gibi sivri ve uzundu. Alev alev yanan gözleri, Owen'a dikilmişti.

Yaratığın dev pençeleri, kayaları çiziyordu. Kalbi deli gibi atmaya başlayan Owen, mağaranın dışından duyduğu sesin yaratığın pençelerinden geldiğini anladı. Kurtarmak istediği hayvan buydu işte... Halbuki şimdi *Owen'ın* kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Hem de hemen!

Yaratık birden sendeledi, ardından da o dev ve tüylü cüssesi alev aldı! Canavar havaya yükselip dev kanatlarını delice çırparak Owen'a saldırdığında, çocuk kendini yere attı.

BİRİNCİ BÖLÜM
KIZGIN TEHLİKE

Tom arkasında yürümekte olan arkadaşı Elenna'ya, "Artık ormana varmış olmalıyız," diye seslendi. Kılıcını çekerek yollarını kesen dikenli çalılıkları kesti. Tepelerindeki kocaman dallardan gri gökyüzü zor bela görünüyordu.

"Endişelenme, başaracağım," dedi Elenna. Tom'un siyah atı Fırtına'ya öncülük ediyordu. Bir an için durarak ata yaslandı. "Ama biraz ara versek iyi olacak." Elenna'nın evcil kurdu Gümüş, çalılıkların arasına girip havlamaya başlamıştı. "Duyuyor musun?" diyen Elenna gülümsedi, "Gümüş de benimle aynı fikirde."

Fakat Tom, başını iki yana sallayarak, "Buraya gelebilmek iki haftamızı aldı," dedi, "yola devam etmeliyiz."

"Dev bir alev kuşunu öldürmek için sıraya girmiş çok insan olduğunu sanmıyorum!" dedi Elenna.

Tom da bitkindi ama kararlılıkla önlerindeki çalıları kesip biçerek, ilerleyebilmeleri için yol açıyordu. Avantia Kralı Hugo, ona çok önemli bir görev vermişti. Sonuca bu kadar yaklaşmışken vazgeçemezdi.

Görevi, krallığı Canavarların tehdidinden kurtarmaktı. Canavarlar ise Malvel'in büyüsüyle lanetlenmişlerdi. Tom, Canavarların yalnızca masallarda geçtiğini sanırdı ama artık onların gerçek olduğunu çok iyi biliyordu.

Elenna ve Gümüş de Tom'a katılmışlar ve Canavarları Malvel'in lanetinden kurtarmak için birlikte hayatlarını tehlikeye atmışlardı.
O güne dek tek gözlü bir dev, bir deniz yılanı, bir at-adam, bir ateş ejderhası ve korkunç bir kar canavarıyla savaşmış ve onları Malvel'in lanetinden kurtarmayı başarmışlardı. Yeni görevleri ise Alev Kuşu Epos'u lanetten kurtarmaktı.

Tom kalkanını çıkardı ve onunla yabani otları ezmeye başladı.

"Haritaya bakarken birkaç dakika dinlenelim," dedi Elenna'ya.

"Harika!" dedi Elenna, hemen Gümüş'ün yanına çökerek. Fırtına ise dinlenmek için çenesini Elenna'nın omzuna dayadı.

Tom cebinden büyülü Avantia haritasını çıkardı.

Haritayı ona kralın danışmanı Büyücü Aduro vermişti.

Tom Elenna'nın yanına oturdu. Parmağıyla haritanın üstünde yükselen ağaçları, tepeleri ve gölleri izlerken yeşil bir çizgi, Elenna'yla kuzeyin donmuş ovalarından doğunun büyük ormanlarına yaptıkları yolculuğun rotasını işaretliyordu. "Ormanın kenarına gelmişiz neredeyse," dedi Tom rahatlayarak.

Elenna haritada ormanın arkasında görünen minyatür bir dağı göstererek, "Bu bir volkan olmalı," dedi. Dağın üstünden minik dumanlar yükseliyordu.

"Aktif bir volkan değil," dedi Tom. "Haritaya göre Epos'u orada bulacağız." İçini bir heyecan sarmıştı. "Aduro, alev kuşunun Canavarların en güçlüsü olduğunu söylemişti."

Haritaya bakıp kaşlarını çattı. "İnsan, aktif olmasa bile, neden bir volkanın yanı başına kasaba kurar ki?"

"Volkanların etrafındaki toprak çok verimlidir, bu sayede ürünler iyi yetişir," dedi Elenna. "Bunu amcamdan öğrenmiştim." Ellerine baktı. "Kasabamı terk edeli çok uzun zaman oldu... Oradaki insanları özledim."

Tom gülümsedi. "Görevimizi tamamladığımızda Aduro'nun seni eve yollayacağına bahse girerim."

"Peki ya sen?" dedi Elenna. "Amcanın ve yengenin yanına dönecek misin?"

"Umarım," dedi Tom uzaklara bakarak, "ama asıl yapmak istediğim babamı bulmak."

Annesi, Tom'u doğururken ölmüştü ve babası

Taladon da kısa bir süre sonra kaybolmuştu. Tom, amcası ve yengesi tarafından büyütülmüştü ama bir gün babasını bulacağından umudunu kesmemişti. Tom'un babası hakkında tek bildiği, onun da bir zamanlar Kral Hugo'ya hizmet etmiş olduğuydu...

"Bekle," dedi Tom burnunu çekerek. "Sen de duman kokusu alıyor musun?"

Elenna öksürdü. "Birileri ateş yakmış herhalde."

Birdenbire ormanda büyük bir gümbürtü koptu ve altlarındaki zemin sarsıldı. Fırtına kişneyerek şaha kalktı. Tom ve Elenna da ayağa fırlamışlardı. Tom başını kaldırdığında, yaprakların arasından yükselen koyu dumanları gördü. Havada havai fişeklere benzeyen küçük alev topları uçuşuyordu.

"Volkan," dedi Elenna korkuyla yutkunarak. "Patlamak üzere!"

"Hemen sığınabileceğimiz bir yer bulmalıyız," dedi Tom. "Bunlara alev kuşu neden oluyor sanırım!"

Elenna ise donup kalmış, gözlerini Tom'un arkasına dikmişti. "Ba... bak," dedi kekeleyerek.

Tom arkasına döndüğünde, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Orada kuşa benzeyen, dev bir yaratık dikiliyordu. Aralarında bir iki adımlık mesafe ya vardı ya yoktu. Çıkıntılı, sivri bir gagası vardı ve etrafa mor kıvılcımlarla alevler saçıyordu. Kaslı bacaklarından birine altın bir şerit bağlanmıştı. Dev kanatlarını çırparak ilerlerken, etraf alevlerle aydınlanıyordu.

"Epos," dedi Tom nefesi kesilerek. Parmakları, kılıcının kabzasını sımsıkı kavramıştı. "Buraya onu bulmaya gelmiştik, ama önce o bizi buldu!"

Canavarın kırmızı, vahşi gözleri kısılmıştı. Tom kuşun ayaklarındaki mor alevlerin bir alev topuna dönüştüğünü gördü.

Epos, birden öfkeli bir çığlık atarak alev topunu Tom'a fırlattı!

Bu maceranın devamı
6. Kitap ALEV KUŞU EPOS'da.